

supòsit ben arbitrari i que obligaria a suposar una increïble haplogogia.

¹ «Yo só fill de la *Vall d'Aura*, / m'hi criat a Castelló / [sens dubte Castelló d'Empúries] --- m'hi posat festejadó ---», i després *Vall d'Aura* o *Vall d'Aro* alternant: «festejadors / yo no n'hi amat més qu'un, / que és fill de la *Vall d'Aura* / --- / que se'n vol anà a l'Urgell / a segà una quinzanada /// que n'ets fill de la *Vall d'Aro* / ¿deixaries l'Ampurdà, / pujaries a montanya?» MilàF, *Romillo*. 332.1 i 351.4, versions A, D. També en els Goigs de la Verge del Castell d'Aro: «Castell d'Aro en jorn de festa / us presenta els millors vots / beneïu-nos, Verge, a tots / vostres fills de faç modesta: / la nostra *Vall* riallera / i aquest temple ple de gent / ---» (3.ª ed. 1961, 7e). — ² La identificació que suposa Monsalv. i que indico s. v. *Ser*, sembla enterament desorientada i sense fonament. En canvi és possible que n'hi vagi haver un duplicat a la vall ripollesa de Vallfogona, car ens fan a saber que «in locum ubi dicitur *Vallearie*» d'una donació al monestir de Sant J. d. I. Abadesses, en l'any 956, és en aquell terme: «a *Villaura* [sic *Vi*-?] de Vallfogona» Monsalv. xv, 176.

-*Aro, Beni-*, pda. de Benaguasil (xxx, 95.13); ja en el *Rept. Beniario* «lugar de Benaguasil» (372), que el rei donà l'any 1237 (SSiv., 106) [dubte que Beniayron (*Rept.* 471), que Chabàs i SSiv. hi ajunten, sigui aquest i no Benifairó de les Valls de Marinyén?]; del NP àrab *Bārūn*, amb el retrocés de l'accent, normal en aquest context (cf. el nom del gran Califa *Bārūn ar-Rašīd*) (*Bārūn*, GAlg. 185). Del mateix origen el portuguès *Faro* (Algarve), antigament *Fārão*; i, amb el prefixat *Ibn-*: *Vinifaro*, pda. rural important, prop de Lleida (*LleuresC*, 202n.).

Arobello, V. Arvella

Aròs, Mas d'~, o de l'*Aròs*, en el te. d'Almatret, vessant S. del Montmeneu: de l'ar. *al-ʿarūs* 'el promès, el nuvi': a ajuntar amb *Vinaròs*, *Canarossa*, i els noms tots que he explicat en el vol. I, 92-94. Val a dir que el NP *Aròs* (o -òs), més aviat sobreix de l'àrea normal dels arabismes: cogn. de Granollers, fi S. xvi (*BABL* vi, 111); ca n'*aròs* te. St. M. de Llèmena (xliv, 107), però els NPP s'estenen de vegades més enllà de tals àrees.

Aroto, V. Airoto

ARP, l'

Muntanya cònica tota revestida de grans prades, te. Fòrnols, SdUrg. Visió colpidora la d'aquest gran puig, que veia jo baixant a l'O. des dels cims extrems del Cadí: se m'anava agegantant a mesura que baixava, fondo com era de primer: *l'arp* a Fòrnols (1935).

DOC. ANT. «*confirmo ipsas villas* [de Tuxen] in potestate Ste. Marie --- cum terminos de parte or. --- in ipso collo de Gosal, de mer. in monte q. di. *l'Arb*, occ. domum Ste. Eulalie, --- circiū in Cadinello, vel in

ipso Espinallo» a. 1030 (afrs. que identifiquen clarament aquell lloc); les mateixes paraules es repeteixen en un altre del mateix any (sense més canvi que la del cerç: que en aquest és «rivo q. d. Junceto») (*Marca Hi.*, col. 1047.22, 1048.17f.).

Homòn.: «de occid. *Arpe*» afr. de la Pobla de Roda, a. 972 (*Abadal, Pall. Rbg.* 218). Pot coincidir amb aquest lloc un llog. *Arpuig* te. Roda, que figura en el fogatge de 1495 (compost cat. *Arp-puig*, o llatí ARVI PODIUM?); *Mas d'Arp* p. Benavarri a. 1554 (*Moner, Bi. Escr. Rbg.*); nom confirmat per Terrado; hi ha una font, i és en una pda. anomenada *La Ter-nuda*.

ETIM. Del ll. ARVUM 'camp extens cobert d'erba', 'prada'. Ço que descriu exactament els vessants que jo veia de l'Arp de Fòrnols. El ll. ARVUM es pronunciava vulgarment *arbu* amb *b*, com ho revela Probus, que «monet *arvorum*, gen. pl. semper per *v* litteram scribendum esse, ut sic distinguatur ab *arborum* [gen. d'*arbor* 'arbre'] quod per *b* lit. scribitur» (I, xvii, 4). L'ús freqüent d'*arvum*, en afrs. de l'Alt Aragó, indica que hi tenia vida popular i no en baix llatí; p. ex.: «*quomodo vertit aqua contra illa arva*» a. 1093 (*MzPi.*, *Orig.* 431).

²⁵

Arpa, NLL suburbans de diverses poblacions. *Car-rer de l'Arpa* Morellas, en el poble (allí o a Riunoguers), xxiv, 159. *Ca N'Arpa* o *Ca l'Arpa*, Clariana de Cardener (xlvi, 87.27, 90.1, 91.23, 25, 27) (i IGC '19 x '57). *Camp de l'Arpa*, en els antics afores de Bna., barri famós abans per ser de gent de mal viure (catedràtics de l'art de fer córrer l'arpa). Era més erudit i crític dient-ho aquí l'escriptor teatral I. Iglésies, fill de St. Andreu, que CCandi (que creia haver provat que allí hi havia una arca o monument megalític). Si no l'*arpa*, és amb l'*urpa* que aferren els ocells, que van apadrinar la Coma o Comellar de *S'Arpella*, prop de Lluc (xl, 55.21, 59.2), i un lloc p. d'Agramunt, que apareix grafiat *Arpela* en doc. de 1112 (*Cart. Tavèrnoles*, 119.3).

Arqueda, Les Arquedes, V. Cerqueda, Cercs.

Arrabassada o *Rab-*, V. DECat vi, 1444-51 (art. *rabassa*, 13b42ss.).

S'ARRACÓ, ja en dic l'essencial en l'art. *racó*, del DECat vi, 32a16-21, poble agr. d'Andratx, pron. *s ərəkó* a Llubi (xli, 7.7); l'existència com a poble no sols consta en el mapa francès de 1715 (*Co. Top. Mall.*, p. xvii), car el nom ja sona en el S. xiv, en què hi ha un acusat que «fou al barreig de las alquerias del *Arracó* de la parr. de Andraig» a. 1397 (*BSAL* II, 109). *S'Arracó* es repeteix com a variant de *Es Racó*, petita poss. de Sa Riba en te. de St. Llorenç des Cardassar (xli, 172.17).

L'Arraix, pda. del te. d'Ascó (Ebre), de l'ar. *ar-rā'is* 'el cap' (xiii, 68.14). *Bin-arràs* llog. de St. Miquel de Balansat (eiv.) (xxxix, 72.0) < *Beni-ar-rā's* o bé *Beni ar-rā'is* 'fills de l'arràs o cap'. *Biniaraix* mall., veg. s. v. (d'altre origen). *Mohamat Araçaçon*, un dels moriscos de la llista de 1408, trobada a l'Arxiu de Cervera, n. 30